

ג'אנקארלו ג'אניני וז'ורז'י פטורר ב"7 יפהמיות"
הצנזורה אסרה לשכב עם מפקדת המחנה

יש הסבורים שהשאלה אכן ביטאה את השפלת הגדול ביותר כבבור האדם מאז ומעולם, ומשום כך מוצאים קשה לתאר תקופה זו כמרומת-נפש. הצנזורה הישראלית טבורה אחרת. לראייה: תיאור ה"שואה והשפלת כבוד האדם הם שני המ"ניעים היחידים שהיא המציאה למפיץ הסרט, כסיבות לפסילתו.

קיצוניות, חריפה ותוקפנות. בי"עצם, לא צריך להתפעל ביותר מן ה"עובדה שהצנזורה הבינה את הסרט. הג"ברת ורטמילר מפורסמת כמי שאינה מס"תירה את כוונותיה בפרטים שהיא עושה, ובשבוע היפהפיות היא גלוייה עוד יותר מבעבר. כל מה שיש לה לומר על הטבע האנושי נאמר כאן בצורה בוטה וחריפה, ומה שיש לה לומר רחוק מלהיות מחמיא. בהתאם להשקפת-העולם של כמ"אית זו, הוא רמש מתועב, המוכן לעשות הכל על-מנת להישרא בחיים. היא כזה משום שהוא חי בחברה מעוותת, לפי מוסכמות מגוחכות, עם אידיאלים אוו"ליים, מטרד מבואתו בעיני הזולת יותר מאשר מן הניבט אליו מן המראה. זוהי השקפה שאינה בהכרח מוצדקת, המעלה לעיתים צחנה, אבל ודאי שעדיין אין זו סיבה מספקת לאסור אותה.

פאסקואלינו, שבע יפהפיות, גיבור סיר"טה של ורטמילר שעליו יצא קצף הצנ"זורה, הוא גנגסטר-רוטר בנאפולי הטרומ"מלחמתית. כינויו בא לו בשל שבע אה"יות, האחת מפחידה מרעותה, המפרנ"סות אותו מיגיע-כפיהו, שעה שהוא מופ"קד על צניעותו. יום אחד מסתבר לו ש"המכוננת מכל האחיות, אלנה פיורה, (שהספיקה כבר להטיל חיתיתה על צופי"הקולנוע גם בפרטים מוקדמים יותר של הגברת ורטמילר), "עובדת" למען סרסור מקומי. הכבוד המשפחתי מתערר מייד בחזוה של הפרשע הקטן, בעל השפם ה"דוויאני והשיער הממורק, הוא מנסה ללמד את הנבל פרק בהילכות מישפחה, ומוכה על-ידי בירונוי של זה. כדי למחוק חרפה נוספת זו, נכנס פאסקואלינו בחצות ליל לדירת הסרסור, וירה בו למוות, ומבחר את גופתו לחלקים קטנים שאותם הוא מעמיס במיזודה שריחה משגע את כל לבי השכונה.

סאדיסטיית קרה ומחושבת. הכ"בוד ניצל, אבל פאסקואלינו נלכד. הוא נידון ל14 שנה, אבל מעמיד פני מטורף ונשלח למוסד סור. שם הוא מגיע כמעט לדרגת עוזר-שרת, כשהוא אונס מטורפת הקשורה למיטתה. הדרך היחידה שנו"תרת בפניו, כדי להציל את עצמו, היא ההצטרפות לצבא. הוא מתנדב אחר-כך עורק, משום שלא איש כמוהו ימות סתם בשדה הקרב. נלכד על-ידי הגרמנים יחד עם ידיה, שעימו ערק, ושניהם נשלחים למחנה-ריכוז.

וכאן מגיע אותו תהליך, שהרגיו כל"כך את הצנזורה הישראלית — לשיאו. כבוד האדם מושפל עד עפר בצורה גרא"פית ביותר, על-ידי נציגים של גזע על"יון, החשים שהם נושאים בחובם — לא גדולה המובילה לשיאים, כפי שהיה רוצה הילר לשכנעם — אלא סמני ריקבון המובילים אל הקץ. ומתוך רצון לסחוף עימם הכל לתוך תהום הנשיה שאליה הם מתליקים, מתחללים הסוהרים בסאדיס"טחת קרה ומחושבת, תחת פיקודה של סוהרת מטילת-אימים (השחקנית האמרי"קאית שירלי סטולר הפכה אבי-טיפוס אחר רי סרט זה).

הפחד זקף את אברו. אחד האסי"רים, המסביר לחבריו כי מה שקורה סבי"בם הוא תוצאה של טירוף הסדר והאי"ר גון, ושתיקותו היחידה של האדם היא "לחיות באנדרמוסיה" (מוכר את אימ"רתו של קנדי, שטען פעם כי הדמוקרטיה היא צורת-המיטר הגרועה ביותר, פרט ל... כל צורות-המיטר האחרות), מתאבד בבור-צואה כשאינו יכול לשאת את החיים במחנה-הריכוז. אבל פאסקואלינו, שרצונו-היחיד הוא הנר האחד והיחיד לרליו, מאמץ בתוך גופו המצומק וניש"מתו המפרפרת את כל מותר גברתנותו הנאפוליטנית, ומחזר אחר הרה"אדם הנשי המופקד על המחנה, ומשום שהפחד הצ"ליח לוקף את אברו של "השרץ הנתעב", גומלת לו הנאצית בכך שהיא ממנה אותו לקאפו, ומצווה עליו לירות בירידו הטוב, או בעצמו. ברירה כזאת אינה קיימת כלל אצל פאסקואלינו.

"קאנדיד" מעוות ומעוקם. המיל"חמה מסתיימת. מן התופת הנאצית רדופת צילי ואגנר ומראות מבעיתים, שב פאסי קואלינו לנאפולי, שם הצטרפו בינתיים

העולם כפי שהוא נראה. אומנם, הגברת ורטמילר מעולם לא גילתה התלהבות ממראהו של העולם, אר"לם הפעם הסירה כל איצטלה של רומנ"טיקה, וכל גיגוני-נימוסין. גיבורה, פאסי קואלינו, הוא מעין קאנדיד של הזמנים המודרניים, אך מעוות ומעוקם, המאבד במהלך הסרט את כל האשליות הקטנות שהיו לו על עצמו, ומאחרי החזית השחצ"נית שהוא מנסה להעמיד בסוף, מסתתרת ההשלמה עם האפסיות של עצמו.

תופת קפואה ומחרירה. בעזרת הצלם טוניו דלי קולי (שצילם כמה מ"סרטיו היפים ביותר של פאזוליני) והמע"צב אנריקו ז'וב (פסל, שבהייו הפרטיים הוא בעלה הפרטי של לינה ורטמילר), עולות על המסך גירסות שונות של הגי"הנום שאותו מקים האדם לעצמו על"י אדמות — מן האולם הענקי שטוף-האיר, בתחילת הסרט, שבו ממלאות אחוהיי של פאסקואלינו כסות בנוצות, והאוור"תם ומחניק, ועד לתופת הקודרת, הקפואה והמחרידה של מחנה-הריכוז, דרך השאי"המייחדת-במינה של בית-המשוגעים. זהו מעין קטלוג של אי-אנושיות האדם לרעהו, ואם לינה ורטמילר היא חד-צדדית בראיית העולם, ומגוימה, הרי היא לפחות עיקבית והולכת כדרכה, בסרט זה. עד הסוף המר.

אבל זה, כמוכן, עדיין אינה סיבה לאסור את הסרט. מה, בכל-זאת, הפחיד כל כך אותו מוסד ימ"בנימי ירושלמי, שאסר את הסרט אחרי שהשלים בהגאה עם הצ"גת ההפרעות הפסיכופאתולוגיות מטור"רפות של "גמד" דני, או עם המציאות, המעיכות, הליקוקים והדיגדוגים שבחיי נערה שוודית?

גן-עדן טוטליטארי. ממיכתבה של הצנזורה אל מפיץ הסרט, קשה להבין את הסיבה. תיאור השואה והשפלת כבוד האדם שאינו מצדיק את מעשה האיסור, אלא-אם-כן מתקרבת המדינה למצב של גן-עדן טוטליטארי, כלשהו, שבו דואג האח הגדול לשלוות-הנפש של האזרח הק"טן, בכך שהוא מניח אותו רק במצרים שאין בהם טעם או ריח, כדי שהמיסכן הקטן לא יצטרך להתאמץ להפעיל את תא-המוח שבקודקודו (פעולה כזו היא, כידוע, האויב הגדול של כל משטר טר"טליטארי).

אבל ייתכן גם הסבר אחר, והוא מתקבל על הדעת, הרבה יותר, כשמדובר בצנזורה הישראלית. אחרי התבוסה הניצחת ש"נחלה בפרשת שוער הליכה, כאשר ניסתה לבטל את אישורו של הסרט בלחצם של כל מיני אופורטוניסטים שמצאו הזדמנות להעלות שמם לכותרות — ונכשלה. נז"רת עתה הוועדה שיבעתיים, שבע יפה"פיות הוא סרט על השואה. המדינה נמצאת בתקופת בחירות, כשכל נושא טוב כדי שפוליטיקאי ייאחו בו וימשוך אליו את תשומת-ליבו של הקהל, אם יאשר את הסרט, אולי יקומו שוב צעקות. אז הכי בטוח לומר: לאו.

הביתה! ולמי איכפת שהסרט הזה זכה לסידרה ארוכה של ביקורות נלהבות בעולם? שהוא עורר פולמוס וויכוחים (אבל לא איסורים), בכל מקום שבו הוצג, ושהאקדמיה-לאמנויות-הקולנוע מצאה ש"הוא ראוי להיות מועמד לפחות לשני פרסי אוסקר? ומי עדיין זוכר אותו עיקרון דמו"קרטי ישן שאמר, כי גם אם אינך מסכים לדיעה מסויימת, תילחם עדי-חורמה על זכותה להישמע? לא הצנזורה הישראלית. אחרת, היתה מסיקה את המסקנות כבר מזמן, והולכת הביתה.